Lumi és a Tenger Könnye

Egy halk esti mese a megbocsátásról, és arról, hogy néha a nehéz érzéseket nem cipelni kell, csak letenni a tenger partján.

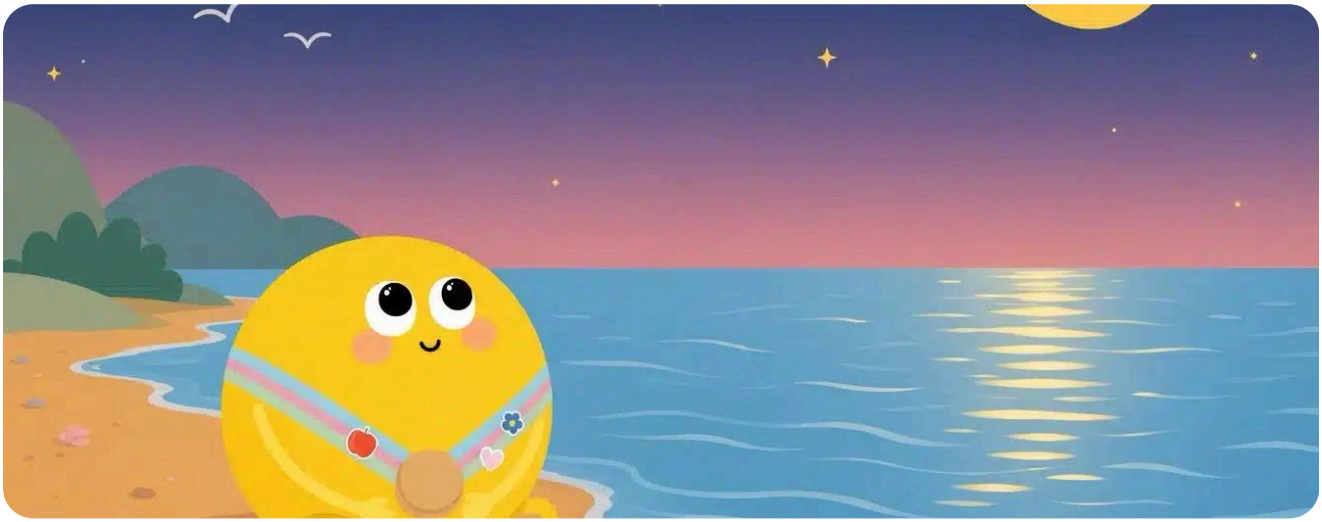

Aznap este a hold még csak alig emelte ki a fejét a víz mögül, és a Hálakaland minden zaja egyre csendesebbé vált. Lumi egyedül indult el a Megbocsátás Tengerének partjára. Nem azért, mert valami különös szándék vezette, hanem mert benne maradt valami, ami nem fért el sehol.

Reggel óta cipelt egy mondatot.

A barátja, egy kis kék vízcsepp, akivel a tengerparton szokott csillagot számolni, délután azt mondta neki: „Olyan lassú vagy, hogy mire odaérsz, már mindenki hazament."

Talán nem is rosszindulattal mondta. Lumi szívében attól még ottragadt, mint egy kavics a cipőben.

Lumi addig sétált, amíg az ég pereme rózsaszínre nem váltott, és a tenger hullámai egyre lassabban kerestek nyugalmat a parton.

Leguggolt a víz mellé. A homok még meleg volt, és valahonnan messziről, talán a Hála Kertjének irányából, egy fáradt madár szólt egyet, mielőtt elaludt volna.

„Te hallasz engem?", kérdezte halkan a tengertől.

A tenger nem felelt szavakkal. Csak hullámot küldött, egyet, aztán még egyet, mintha azt mondaná: most ráérek.

Lumi felemelt egy apró kavicsot, és úgy fogta a tenyerében, ahogyan a régi titkokat szokás. Aztán hirtelen, szinte maga sem értve miért, behajította a vízbe.

Egy pillanatig semmi sem történt.

A hullám fodrozódott, körök születtek a felszínen, és aztán a tenger lassan, türelmesen, visszasodorta a kavicsot oda, ahonnan érkezett. Pontosan Lumi lábához.

Lumi sokáig nézte. Aztán fölnevetett, halkan, magának, és újra felemelte a kavicsot.

Most már nem dobta el. Csak tartotta, és nézte, ahogy a hullám megint eljön érte.

Leült a homokba, és a tenger lélegzését hallgatta. A hullámok mintha számoltak volna: egy, kettő, három, és aztán újra. A hold közben följebb kúszott, és olyan ezüstös fényt szórt a vízre, hogy Lumi szeme elhomályosult tőle.

Egyszer csak a keze valami sima dologhoz ért a homokban.

Egy kagyló volt, akkora, mint egy mogyoró. Lumi felvette, megforgatta, és a füléhez tartotta, ahogyan a régi mesékből hallotta.

A kagyló zúgott.

A kagyló zúgott. Nem hangosan és nem panaszosan, hanem egyenletesen, ahogy a tenger szokott.

Lumi behunyta a szemét.

Lumi sokáig hallgatta. Közben a mondat, amit reggel óta cipelt, mintha egy kicsit távolabb került volna.

„Nem kell egész éjjel magammal hordanom”, suttogta Lumi, inkább magának, mint bárkinek. „Ezt a mondatot le is lehet tenni.”

Felállt. Két tenyerét a víz fölé tartotta, úgy, ahogyan az ember a tüzet melegíti. Nem mondott semmit, mert nem voltak hozzá szavak.

A hullám eljött, megérintette az ujjait, aztán visszahúzódott. És vitte magával azt, ami olyan régóta szorongott Lumi szíve mélyén.

Lumi nem lett rögtön vidám. De már nem nyomta úgy, mint reggel.

A kagylót a tarisznyájába csúsztatta, a többi emlék mellé, amit az úton szedett össze. Még megállt egy darabig, és nézte, hogyan ringatózik a víz, ahogyan a hold egyre magasabbra kúszik az égen, ahogyan a homok ezüstösen pihen az éjszaka alatt.

„Holnap megkérdezem tőle, hogy gondolta”, jutott eszébe a barátja. „Lehet, hogy nem úgy, ahogy én értettem.”

Aztán elindult hazafelé.

Ment, mendegélt a homokos parton, és a tenger ott csobogott a háta mögött.

A Család Otthonának ablakából meleg, sárga fény szűrődött ki a kertbe. A kéményből vékony füstcsík kanyargott a hold felé. Lumi a kapuban megállt, és visszanézett a tengerre. A víz lassan ringott, a sirályok rég elcsendesedtek, és valahol bent, a hullámok mögött, a kagyló halkan zúgott a tarisznyában.

vége

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Volt már olyan, hogy valaki mondott valamit, ami sokáig fájt? Hogyan ment el a fájdalom?
2. Mit gondolsz, miért lett könnyebb Lumi szíve, amikor csak ült és hallgatta a tengert?
3. Mit csinálsz te, ha valami nehéz érzés van benned, és nem tudod, mit kezdj vele?

Mesélte Imre Viktor · mesemorzsak.hu · Ezt a mesét és a többit ingyen olvashatod: mesemorzsak.hu/blog/mesek/esti-mesek/lumi-es-a-tenger-konnye/